

Refleksjonsbrev for februar – Tellus

I sist brev skrev vi at vi ønsket å bygge en kube inne på sanserommet vårt. Det har vi nå fått til. Vi så at det var velig spennende i starten. Men etter en liten stund ble den ikke så mye brukt. Vi reflekterte rundt hvorfor det skjedde. Vi prøvde da å legge madrasser i bunnen så det ble mykt. Det gjorde da til at flere av barna søkte inn i kuben. Barna tok med seg bøker og ønsket å sitte der å lese. Vi har hengt opp lyslenke og tyll i taket, så da ble også barna opptatt av det. En kube er et godt redskap for å forandre miljøet. Med enkle grep kan man gjøre om kuben til noe nytt. Mer tyll, andre tepper i ulike farger, forandre lyssettingen og innholdet. Så hvor lenge imellom skal man forandre på omgivelsene? Skal man vente til interessen synker eller forandre mens det fortsatt er litt spennende?

Sanserommet vårt er i stadig forandring. Nå er stjernene i taket flyttet til et mindre område og vi har hengt opp mange små baller i forskjellige farger i taket. Vi har brukt gjennomsiktig tråd så det ser ut som om ballene henger i lufta.

Vi har reflektert rundt hva som kan bidra til å gi barna enda flere sanseinntrykk. Inne på sanserommet vårt er det en hel stor hvit vegg. Den tenker vi kanskje burde tones ned litt. Hva om den får en annen farge. Hva gjør det med atmosfæren i rommet? Det er også mange harde materialer. Kan vi bruke mer tekstiler for å få rommet “mykere” og lunere?

Rammeplanen poengterer at personalet skal organisere rom, tid og lekematerialer for å inspirere til ulike typer lek (utdanningsdirektoratet, 2017). Dette gjør vi kontinuerlig, og det er en del av vår arbeidsmåte, i tråd med vårt barnesyn og vår filosofi, inspirert av Reggio Emilia. Dette krever at vi har øynene åpne, observerer og dokumenterer barnas lek og utvikling.

Vi har også vært i gymsalen denne måneden. Da kom tankene om hvordan vi kan dra prosjektet vårt inn der. Er det nok nye sanseinntrykk å bare gå inn i en stor gymsal? Lyden og akustikken er helt

annerledes enn i barnehagen. Lyset er annerledes, og det er enorm gulvplass til å boltre seg på. Uttrykker barna seg annerledes her enn i barnehagen? Vi har brukt fallskjermen, som er veldig fargerik og stor. Barna kunne stå eller sitte utenfor og se det på avstand, eller ligge, sitte eller stå under den, kjenne den mot hodet når den dalte ned, og se hvor høyt den løftet seg igjen. De kunne kjenne vinden i ansiktet. De viste begeistring og glede! Dette må vi prøve igjen, og da ønsker vi å fange barnas uttrykk enda bedre.

Hva om vi tar fram baller i forskjellige farger i gymsalen? Kan en ansatt gå i forveien og gjøreklarer enda mer? Hva skulle det vært?

Det er nå tid for å starte med å øve på å være nede på de andre avdelingene. Der er det jo et hav av nye sanseinntrykk som møter barna. En helt ny avdeling med nye leker, andre farger og materiale. Hvordan kan vi dokumentere barnas uttrykk når de får øve seg på å være på en ny avdeling? Vet vi om de synes det er skummelt eller gøy ved å bare se på barna og observere?